

Vénen eleccions...

I els que, invocant el nom de Catalunya, preconitzaven la Unitat, ja es barallen.

El fill de
la portera

Amb aquella inconsciència a què ja ens té acostumats, la Lliga Regionalista, que encara no s'ha adonat que la República està proclamada des del mes d'abril, —creguda que avui és possible com abans preveia i en les quals no havien creidicaven i en les quals no havien cregut mai, es disposa a prendre part en la lluita electoral de diumenge, i intenta que si els electoral hi doni un significat de desaprovaçió de l'obra que estan portant a terme els Municipis i a les Corts els homes que proclamaren la República a Catalunya.

Concretament, presenta, doncs, la seva candidatura netament de dreta, i per a ella demana els vots dels electors barcelonins. No és fàcil que relisi perquè afortunadament el poble té sentit polític i consciència del seu deure, i no serà tan Pau de deixar-se enganyar per una gent que pot perfectament ésser classificada com una mena d'aventurers de la política, que ha fet servir tota la vida el nom de Catalunya per a mercaderjar-hi i era volídia tornar a repetir el negoci que hi vingué fent guarebé fins a la data de la proclamació de la República.

Es altament còmica l'enrabiada que "La Veu de Catalunya" ha tingut en veure que el seu confrare "La Publicitat" també presentava candidat, amb co que les forces de dreta són convides a fraccionar-se, cosa que allunya encara més la possibilitat del triomf de tota candidatura d'aquest to.

Es curiós aquest desfici que ambdós agrupaments polítics senten davant les eleccions de diumenge vinent. Tan elegant que és, saber perdre, però cap dels dits agrupaments no ha estat per elegancies, i s'han passat cinc mesos treient foc pels queixals i desesperant-se amb uns braços que feien esforç, donant davant de tot Catalunya el trist espectacle com d'uns folles que són presos de la més terrible convulsió, i que d'un moment a l'altre heu de veure caure estenallats al davant vostre amb la boca sobreixint de bruma.

Quin mister hi deu haver, que hagi decidit aquesta gent a sortir a la cacera d'una acta, a part del natural goig que les actes fan als que només fan política per tenir carreus públics?

Cap mister. Està comprovat que en uns eleccions parciales, el més audax se surt amb la seva. I si el dia de juliol Pompeu Fabra, que s'havia endut la majoria dels vots parlamentaris, fou desbancat gràcies a la inexperiència política de la Unió Catalanista, avui la Lliga i "La Publicitat" van a veure si els altres candidats baden, primerament per l'esquerre de l'acta i segonament per bastir damunt del triomf que una tupinada pugui proporcionar-los, a l'un o a l'altre o a tots dos junts si tant badaven els altres, tota una teoria fantàstica a base que Barcelona està al darrere d'ells, tan fantàstica com quan, amb ganes d'insular el cos electoral de Barcelona, li deien que s'hauria d'aver gonyols d'haver donat el triomf al senyor Jiménez, cosa que ells saben que és fals.

Caldrà que els candidats d'esquerra que són presents per partits decents, així com els que pugui presentar-se amb caràcter particular, vellin una mica i no es deixin prendre el pès pels vius de la dreta.

Tota la història de la Lliga és una història de tupinades i d'actes brutals. En les darreres eleccions de diputats de les Constituents, encara va intentar fer de les seves fent-se aconseguir censos en bloc per districte d'Igualada on hi caciquejava el Vilad i Guardiola, i en altres contrades. Pol guanyar el campionat, si s'implantava aquesta competició. Es un mestre en la matèria.

Els de "La Publicitat" no han pogut apelar a aquests procediments, però tenen deu mil fitxes d'electors que no són al cens, i que es feren treure en la darrera ampliació que legalment fou autoritzada per. Aquestes deu mil fitxes són les que, com ja varem dir, foren oferides el 28 de juny a una organització comunista perquè elements d'aquesta les aprofitessin votant els quatre noms d'Acció Catalana (Barbey, Bastardes, Bofill, Nicolau) i que la resta fins a 14 fos completada amb noms del partit.

La batalla per l'Estatut

UNA SESSIO HISTORICA

Text íntegre dels discursos pronunciats al Parlament de la República la nit del divendres i la matinada del dissabte pels diputats catalans Lluís Companys, Joan Lluhi i Vallesca, Jaume Carner i Gabriel Alomar

El debat parlamentari que comença a un quart de cinc de la tarda de divendres i acaba a tres quarts de vuit del matí del dissabte és d'una gran importància per l'Estatut de Catalunya. Tothom se n'adona i fou amb un interès vivissim que la gent de la nostra terra, segui totes les incidències d'aquella sessió històrica. Les resencies telegràfiques que les agències faciliten a la premsa són, però, insuficients, meilles vegades, perquè el lector es faci càrrec de l'importància d'un discurs i, sovint, l'abreujament a que es venen obligades a desfigurar el sentit i l'esfèria.

L'OPINIÓ que des de l'obertura de les Corts Constituents rep informació directa del seu redactor corresponent Font i Ferran i que, en casos d'exceptional interès per Catalunya, ha enviat a Madrid, a més a més el seu redactor en cap Joan Alavedra, que amb informacions telefòniques de matinada ha comunicat als lectors dels darrers esdeveniments polítics dóna avul

Tan aviat com feu conegeut per la Cambra el text de les emsentes dictamen, tot i que havia estat aprovat per tots els caps de minoria, es dibuixaren dos corrents d'oposició.

El primer provinent de la minoria socialista que s'apressa per boca del senyor Prieto, a presentar-hi una esmena recabat pel Poder Central tot el que afecta a la qüestió bursàtil, i per boca del senyor Largo Caballero a presentar-hi una altra esmena recabat pel Poder Central tot el que afecta a les lleis socials. I el segon, provinent del grup d'intel·lectuals coneguts per "la massa encefàlica" que oponen sistemàticament a totes les aspiracions de Catalunya el seu dogma de la "soberania del Estat".

Aquests dos corrents d'oposició, que a primer cop d'ull poden semblar independents l'un de l'altre, apareixen com a inspirats dirigits per una mateixa voluntat quan hom considera que la maniobra convergent d'aquestes dues agrupacions anà no tan solament contra Catalunya, sinó també, de retrep, contra Alcalá Zamora, i que el debat, en el socialisme lluirà batalla, començà amb un discurs d'Unamuno i acabà amb un d'Ortega i Gasset. De l'un extrem a l'altre de la sessió històrica els dos intel·lectuals parlen inspirats pel mateix esperit unitarista, que no pot comprendre en l'afany de llibertat que anima a Catalunya la garantia d'un esdevenidor més pròsper per tots els pobles lluïres d'Ibèria.

• • •

El dictamen és, doncs, sobre la taula. I el senyor Unamuno, tentiu que pugui aprovar-se, comença la Sessió amb un discurs plié de rotundes afirmacions d'espanyolisme. Vol avisar a tots els diputats, els vol fer adonar del que passa. Vol encilar, sigui com sigui, l'aprovació que sembla imminent. Troba que la discussió "se lleva con una prisión que no me explico, (que) no se hubiera algún emplazamiento." Recomana calma, "dar tiempo al tiempo" i diu que és perillós voler treure una Constitució amb forceps.

Aquest discurs és contestat pel senyor Saborit, que acaba amb aquestes paraules:

PARLA EL SENYOR SABORIT

Hay que dar a España una Constitución (nosotros no nos cansamos de estar aquí mañana, tarde y noche, si es necesario, hasta lo grano), con la autonomía para Cataluña y con la libertad para to-

narias de sesión, si hace falta.

nuestra minoría ahora, muy gustosamente, discusiones y cuantas intervenciones puede; nosotros damos ejemplo de sacrificio y de abnegación, y hemos venido al Parlamento a hacer una Constitución,

que fuera el tono de nuestra voz, eramos unos mendigos o unos amenazadores. Y el silencio ha sellado nuestras bocas.

Ahora estamos donde estuvimos. Hicimos un Estatuto (no queremos recordar antecedentes, aunque quizá fuera menor), pero no voy a

representación que cada uno ostenta, y la minoría catalana ha ido siguiendo ese camino que se le ha señalado para que no se levantases nuevamente las antiguas voces del egoísmo, de la intolerancia y todas esas viejas acusaciones que han caído sobre nosotros.

Ahora se ha levantado el señor Saborit y ha hablado con una cordialidad que nosotros le agradecemos, y ha señalado unos puntos

que no fueron fijados en la reunión de las minorías de ayer, cuando la reunión de las minorías no era un caso aislado, unos acuerdos aislados de extremos separados, sino que tenía una relación con el conjunto que nosotros expresamos allí de una manera clara y terminante como una solución de acuerdos adoptados.

No vamos a decir nada más. Entregamos nuestra conducta al juicio de la Cámara, puesto que lo único que queremos es que el Estatuto, por todos los antecedentes que tiene y por haber sido votado, no se nos tapone, no se nos prejuzgue. Nosotros pedimos a la Cámara que rechace cualquier cosa que venga ya prejuzgada, algún extremo del Estatuto, sin perjuicio de que en su día se discuta ampliamente. Ese es nuestro criterio respecto al sentido que hemos tenido en toda nuestra actuación.

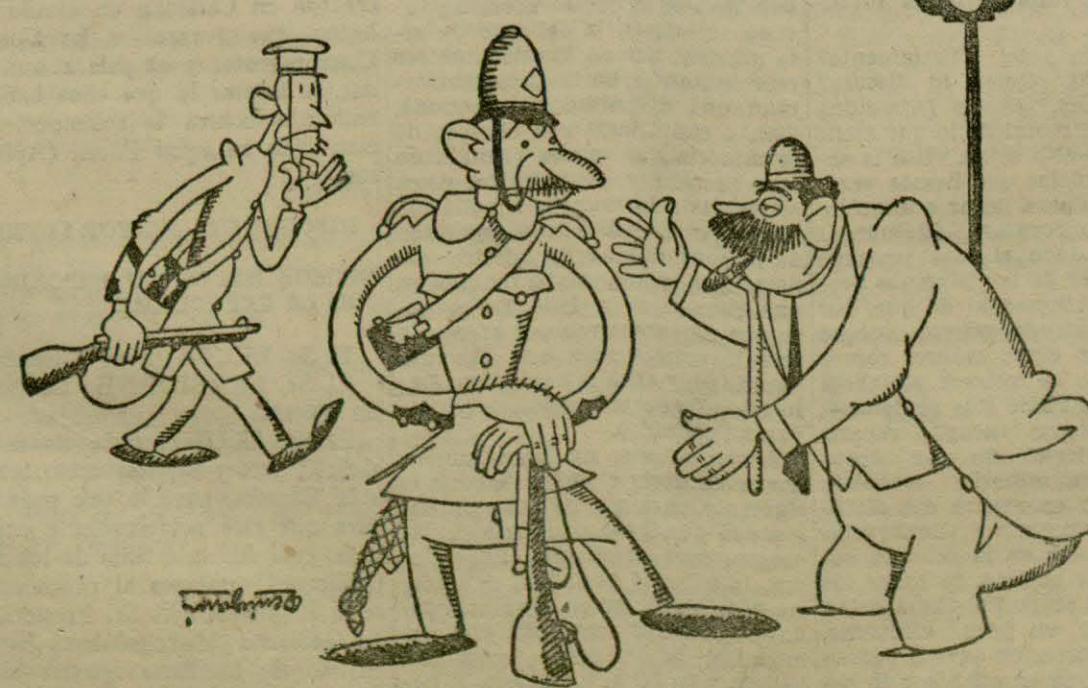
(Aplausos.)

El señor Samper ha presentat un vot particular, propugnant la llibertat de federació entre les regions autònomes que siguin afins.

Es rebutjà. Amb aquest motiu el senyor Alomar demana la parau-

EL GURI I L'ESTEVE BATEGEN CARRER

per Benigani

—Alabrioles, Gutierrez! Sembla que guanyarem els partidaris de que es digui "Fernando".
—Y todavía estaría mejor "Fernández".

Avui, a dos quarts d'onze del vespre, el diputat a Corts per l'Esquerra Republicana de Catalunya

Joan Lluhi i Vallesca que ha intervengut tan escaigament en el darrer debat parlamentari, donarà una conferència al Centre Autonomista de Dependents del Comerç i de la Indústria, parlant de:

"El Titol primer de la Constitució i l'Estatut de Catalunya"

pedido la palabra antes.

El Sr. PRESIDENTE: Entonces, la tiene su señoría para explicar el voto.

El Sr. ALOMAR: Yo tenía presentado un voto particular parecido al del señor Samper. Aquí habrá que aclarar la situación en que queda el antiguo reino de Mallorca, o sea les Illes Balears. Estas, por razones especiales, no han llegado a la madurez política ni a la cohesión necesaria, en mi concepção, para tener Estatuto propio y, en cambio, toda su tradición cultural, idiomàtica e histórica las impide a unir a Cataluña, y ahora se les cierra el paso; y se cierra el paso nada menos que a Ramón Llull, que representa el gran esplendor de la cultura catalana, de modo que, para mí, queda en situación de verdadera orfandad. No puede considerarse como organizado vivo y de evolución con capacidad de crecimiento, puesto que no puede llegar al grado supremo de involucrarse dentro de la ciudadanía que le pertenece.

De modo que, una vez salvado ésto, que yo creo que es un atentado al sentido de la libertad y de la voluntad, declaramos que Mallorca, víctima propiciatoria de esta alianza, acepta este sacrificio pero lo acepta con dolorosa resignación.

El Sr. PRESIDENTE: Constarán las manifestaciones del Sr. Alomar.

LESMENA LARGO CABALLERO

Presentada l'esmena Largo Caballero recabat per a l'Estat la legislació i "execució" de les lleis socials, es procedeix a votació per tal de veure si la cambra la pren en consideració. Guanyen els partidaris de que es prengui en consideració per 14 vots.

LLUHI VOL PARLAR

El Sr. PRESIDENTE: La enmienda, por consiguiente, queda tomada en consideración y se incorpora al artículo para discutir-la en el pleno.

Hoy otra enmienda del Sr. Domínguez Arévalo.

Leida dicha enmienda, dijo:

El Sr. LLUHI: Pido la palabra.

El Sr. PRESIDENTE: La tiene Su Señoría.

El Sr. LLUHI: Tomada en consideración la enmienda anterior, si se incorpora al artículo, resulta que como afecta únicamente a un aspecto del artículo, al consumir un turno en contra de esta enmienda, incorporada al dictamen, la votación se produce sobre la totalidad del artículo, y nosotros nos encontramos con que, discrepando sólo en una sola parte de la redacción, tenemos que votar en contra de la totalidad del artículo. Y creo yo que, incorporada esta enmienda al dictamen, la discusión de ella, como parte integrante del mismo, debe hacerse inmediatamente. (Ruidos.)

El Sr. PRESIDENTE: Yo quisiera satisfacer los deseos del señor Llull, pero no encuentro medio de dar esa preferencia a la enmienda. La toma en consideración de la enmienda significa que se incluye un párrafo más en el artículo, como otros tantos.

El Sr. LLUHI: Se ha votado sólo la toma en consideración.

El Sr. PRESIDENTE: Perfectamente; pero la toma en consideración incluye ese párrafo en el artículo, como dictamen de la Comisión, y hay que discutir-la por el procedimiento general con el artículo. Lo que SS. podrán hacer es explicar su voto cuando llegue el momento oportuno.

El Sr. LLUHI: Entonces, nosotros tenemos que votar contra el artículo por una pequeña cosa como ésta. Creo que valdría la pena declarar esto.

El Sr. PRESIDENTE: Yo no puedo hacer lo que no está en mi mano, reglamentariamente. Ahora hay que seguir discutiendo las enmiendas.

Ya se ha leido la enmienda del señor Dominguez Arévalo y hay que pasar a discutirla.

El Sr. LLUHI: Yo tengo que pro-

Y SE CIERRA EL PASO NADA MENOS QUE A RAMON LLULL, QUE REPRESENTA E LGRAN ESPLendor DE LA CULTURA CATALANA..."

El Sr. ALOMAR: Pido la palabra para unirme al voto particular del señor Samper.

El Sr. PRESIDENTE: Está ya desechado.

El Sr. ALOMAR: Es que había